

**დედაპირის სოციალური სამართლიანობის
გარდაუვალობა განაპირობებს ქვეყნაში
პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის გარდაქმნას
«ლაზარუს» უმსაბამისად**

ეთერ თაკალანძე
ეკონომიკის დოქტორი

მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის საზოგადოებრივ მეცნიერებაზე დაყრდნობით რეალიზების ფორმა სახელმწიფოა. მისი შემოქმედების იდეოლოგიური საფუძველი ეროვნულ-დემოკრატიული პოლიტიკურ-ეკონომიკური თეორიაა. ერი კაცობრიობის სოციალურ-ეკონომიკური სტრუქტურის (ადამიანი-გვარი-ტომი-ერი-კაცობრიობა) უმსხვილესი შუალედური ერთეულია. ამ სტრუქტურის ფორმირების წესი (მზარდი ჯამი), ასახავს რა ერის თვითშემოქმედების ანუ ადამიანის საზოგადოებრივი თვითგანვითარების გზას, ყოველ ამ ერთეულს ხდის ისეთ თვითგანვითარებად საზოგადოებრივ გაერთიანებად, რომლებმაც თავიანთი წარმომავლობა-ადამიანის ქმნადობის სოციალური ბუნება-უნდა დაიცვან. ამ წესით ადამიანი (ერი, კაცობრიობა) სიცოცხლის მანძილზე შრომითი უნარ-ჩვევების დაგროვების ბაზაზე, განუწყვეტლივ ეწევა რა მშობლიური ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკურად ბალანსირებული განვითარების საქმიანობას, არის საბოლოო ანგარიშით, მსოფლიოს პოლიტიკურ-ეკონომიკური ორგანიზაცია-მართვის სისტემის შემოქმედი სუბიექტი.

მშობლიური ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკურ განვითარებაში საზოგადოებრივი მეცნიერება დღემდე მოიაზრებს ამ ქვეყნის ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ორგანიზაცია-მართვის შედეგებს, რომელიცგამ ქვეყანაში სამყაროს (ადამიანური, სოციალური, გეოგრაფიული გარემო) სისტემურად ათვისება-დაცვა-განვითარებაა.

აღნიშნული ნიშნავს იმას, რომ ქვეყნის (არა მხოლოდ საქართველოს!) თვითგანვითარების ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი მართვის პრაქტიკა (ტრადიცია) ადასტურებს ზემოხსენებული წესის რეალურობას და ამ პრაქტიკის საერთო-საკაცობრიო მნიშვნელობას დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური ნონასწორობის სამარადჟამოდ შენარჩუნების თვალსაზრისით; მეტიც. ქვეყანა, ნიშნავს რა კონკრეტულ ოთხყაროს, ადასტურებს ერების თვითგანვითარების ათასწლოვანი ტრადიციების

შესაბამისობას უზენაესი კანონის–„ლაზარე“ განსაზღვრულობებთან; ეს განსაზღვრულობები კი, რომლებზედაც ჩვენ ადრე

ვსაუბრობდით¹, მოკლედ, შესაძლებელია ასე ჩამოყალიბდეს: 1) ადამიანურ, სოციალური და გეოგრაფიულ გარემოთა ერთიანობა ანუ დედამიწის კონკრეტულ ფიზიკურ-გეოგრაფიულ საზღვრებში მოქცეული ბუნებრივი რესურსების ჯგუფი–სამყარო არის სულიერ-მატერიალური სიმდიდრე, რომელიც თავად უზენაესი კანონით არის განსაზღვრული ადგილობრივი მკვიდრი ერის თვითგანვითარებისა და თავად ამ ქვეყანა-სამყაროს სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსირების მუდმივად შენარჩუნებისათვის; 2) განსაზღვრულია ეს სიმდიდრე ამ ერისათვის, თაობების მიერ თანმიმდევრულობით მისი ათვისება – დაცვისა და მუდმივად განვითარების პირობით; 3) ეს ის პირობაა, რომლის შესრულება-არშესრულებაზე პასუხისმგებლობა ამ ერს მოეთხოვება მუდმივად. მაგრამ, მოეთხოვება იგი მას უკვე არსებობა-არარსებობის ფასად, ქრისტიანული წელთაღრიცხვის ყოველი 2000-წლიანი პერიოდის დასრულების ჟამს.

ასე, რომ დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური წონასწორობის სტაბილურად შენარჩუნების საკაცობრიო მისიაში ქვეყნის განუწყვეტლივ მონაწილეობა 2000-წლიანი სტრატეგიული ეკონომიკური პოლიტიკის დაცვით, არის ერის სოციალური დანიშნულება; ეს უკანასკნელი განსაზღვრავს ერის მხრიდან: ა) ქვეყნის პოლიტიკურ-ეკონომიკური დამოუკიდებლობის მოძიების, 2) ეროვნულ-დემოკრატიულ პოლიტიკურ-ეკონომიკურ მეცნიერულ თეორიის შემუშავებისა და 3) ქვეყანა-სახელმწიფოს აღმშენებლობის საქმიანობათა 2000-წლიანი პერიოდულობით განახლების აუცილებლობას.

ანუ ერების ცხოვრების პრაქტიკა (ტრადიცია) ამოწმებს და, ერთდროულად, ლაზარეში იკითხება და. შესაბამისად, რეალობად გვევლინება ის ფაქტი რომ ადამიანის ეროვნულ-დემოკრატიული თეორია ასახავს უპირველესად, ა) ადამიანის თვითშემეცნება თვითრეალიზაციასა და ამასთან, ყოველი კონკრეტული ადამიანის ასაკის შესაბამისად განსაზღვრული, საზოგადოებრივი საქმიანობის (ქცევა) კეთების პროცესს; ბ) ეს უკანასკნელი თავისთავად, ადამიანური, იგივე, საზოგადოებრივი შრომის პროცესია; გ) ამ საქმიანობის პროდუქტი რომელიც კონკრეტული ადამიანის უნარ-ჩვევების სახით იქმნება და მისივე სიცოცხლის მანძილზე, განუწყვეტლივად და თანმიმდევრულად მისავე

1 იხ. ჩვენი პუბლიკაციები ჟ. „ეკონომიკა“ 2004-2012 წწ.

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

სისხლში, გენის სახით, მატერიალიზდება, ეროვნული სულიერი ძალა; დ) სულიერი ძალა ადამიანის საზოგადოებრივი თვითგანვითარების დონის გამომხატველი, ეროვნული ფასეულობაა და, შესაბამისად, ე) სულიერი ძალა შრომის (ეკონომიკა) საზოგადოებრივი ორგანიზაციამართვის ობიექტია.

გენი ადამიანის სისხლში მისი სიცოცხლის მანძილზე ვითარდება და, საკუთარი ოჯახის შექმნის კვალობაზე, გადადის მემკვიდრეობით მისი შთამომავლების სისხლში. ეს გარემოება – ადამიანის თვითგანვითარების მემკვიდრეობითობა ანუ გენის ევოლუციური განვითარების სოციალური გაპირობებულობა - განსაზღვრავს ადამიანის სხეულში სიყვარულის ფორმირების (ნარმოება-კვლავნარმოება) ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ორგანიზაცია-მათვის გარდაუვალობას. ამასთან, დღეს, როცა ბიოლოგიაში თუ მედიცინაში გენის პასპორტიზაცია ხდება და, გენის გამორჩეულობა ადამიანის ეროვნული ნიშან-თვისებების მიხედვით აშკარაა, ცხადია, ეკონომიკაში გენის შემეცნება მისი ეროვნული ნიშნით კლასიფიკაციიდან უნდა დაიწყოს.

ეროვნული გენი, როგორც სულიერ-მატერიალური არსი, ადამიანის სხეულის (სისხლის) ის ორგანოა, რომელიც, ძირითადად, განსაზღვრავს თავად ამ კონკრეტული ადამიანის აზროვნების მიმართულებას, ვთქვათ, დადებითის თუ უარყოფითის, კეთილის თუ ბოროტის, მართლის მადიდებლობისა თუ მატყუარას პოზიციიდან. შესაბამისად, გენი განსაზღვრავს მისი მფლობელი პიროვნების ფსიქიკურად განზონანსორებულობის მდგომარეობასა და, აქედან გამომდინარე, მის ადგილსაც (საქმიანობა, თავდაჭერა) საზოგადოებაში. შესაბამისად, გენის და უნარ-ჩვევების მიხედვით, ადამიანი-პიროვნება გამოხატავს თავისი მშობელი ერის დამახასიათებელ ნიშნებს. ანუ, იმ ფსიქოლოგიურ ნიშნებსა და თავისებურებებს, რომლითაც მორალური თვალსაზრისით გამოირჩევა კონკრეტული ერი.

ამა თუ იმ მიმართულებით გენის განვითარება იწყება დედის ორგანიზმშივე, – ემბრიონის ნარმოქმნის მომენტიდან, მისი კეთილგონივრული განვითარება ანუ ეროვნული გენის ნარმოება-კვლავნარმოება, რაც ქვეყანაში მომავალი დედისათვის (საერთოდ, მოზარდების დედებისათვის) სათანადო საზოგადოებრივი პირობების შექმნას გულისხმობს და, რაც, თავისთავად, ეროვნული მემკვიდრეობითი პროდუქტია, გაპირობებულია კონკრეტული ქვეყნისათვის განსაზღვრული სასიცოცხლო პირობების ერთობლიობით. ე.ი. ეს ერთობლიობა, იგივე,

ქვეყანა-სამყარო (ადამიანური, სოციალური, გეოგრაფიული გარემო) რომელიც დიდმა ქართველმა მწერალმა და სოციოლოგმა-მკვლევარმა დააკონკრეტა და, – სამი რესურს-ჯგუფის (მამული, ენა, სარწმუნოება) სახით წარმოაჩინა, არის სულიერ-მატერიალური საზრდო ერის თვით-განვითარებისათვის; ეს სამყარო, ე.ი. კონკრეტული სისტემა – მამული, ენა, სარწმუნოება – განაპირობებს, ჯერ, მომავალი დედებისა და, შემდგომ უკვე, ახალშობილის, მოზარდის და ა.შ. ადამიანების ფსიქიკის ჯანსაღად ჩამოყალიბებისა და მათი შრომითი დასაქმების კვალობაზე სულიერ-მატერიალური განონასწორებულობის მდგომარეობას; – განაპირობებს, ზოგადად, ეროვნული გონის მორალურ სიჯანსაღესაც; ეს უკანასკნელი ანუ ქვეყნის მოსახლეობის საზოგადოებრივი თვით-შეგნების დონე, რომელიც, თავისთავად, ქვეყანაში ეროვნული ერთ-სულოვნების დომინირებაში გამოიხატება და, რომელიც ქვეყანაში ზრდასრული, შრომისუნარიანი მოსახლეობის საზოგადოებრივი შრომითი დასაქმების სახელმწიფოებრივ უზრუნველყოფას გულისხმობს, ბოლოსდაბოლოს – უკვე ორიათასწლეულის დასრულების ჟამს – თავად ერის არსებობა-არარსებობის საკითხს განსაზღვრავს.

მორალური სიჯანსაღის თვალსაზრისით კონკრეტული ადამიანის გენი, რომელიც სოციალური ბუნებით, მის ასაკთან შესაბამისობით განისაზღვრება, ეროვნული ფასეულობაა. ანუ, ჯანსაღი გენის ეროვნული ფასეულობა მაღალია თავად ადამიანის ხანდაზმულობის შესაბამისად. ამგვარი სოციალური ბუნება ქმნის სახელმწიფოებრივობისა და თავად ქვეყნის სახელმწიფოებრივი სისტემის ორიენტირების აუცილებლობას ყოველი ადამიანის ფსიქიკური ჯანმრთელობის პრიორიტეტულად დაცვაზე; – წარმოშობს ადამიანის სიცოცხლის საშუალო ხანგრძლივობის თანმიმდევრული ზრდის სახელმწიფოებრივ ამოცანას. წარმოშობს სიცოცხლის საშუალო ხანგრძლივობის, სავარაუდოდ, და ეტაპობრივობით, 100 წლამდე ამაღლების მიზანდასახულობასა და ამ უკანასკნელის მოტივაციას ერის მორალური სიჯანსაღის შენარჩუნების თვალსაზრისით.

მეტად საგულისხმოა ის, რომ ერის თვითგანვითარების ბუნებრივ რესურსებში დღემდე, საზოგადოებრივი მეცნიერება მოიაზრებდა მხოლოდ სამყაროს. ამ ეტაპზე, ახალი სიტყვის მიხედვით, უკვე გამოიკვეთა ახალი რესურსების ჯგუფი – დრო, იგივე, ორიათასწლეული; გამოიკვეთა ის, რომ დამდეგ ორიათასწლეულში ეროვნული სახელმწიფოსი და, შესაბამისად, ეროვნული გენის შემოქმედების სულიერ-მატერიალური

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

ბაზა (საზრდო, წყარო, რესურსები) უკვე ოთხყაროა. ესენი კი ასეთია:

1) დრო-პერიოდი ანუ მორიგი ორიათასწლეული, განსაზღვრული ჩვენი პლანეტისათვის, ქრისტიანულ წელთაღრიცხვაში ასტრო-ფიზიკური, უზენაესი, კანონის მიხედვით.

განესაზღვრება ეს დრო დედამიწაზე ადამიანს (ერი, კაცობრიობა) ყოველი ორიათასწლეულის დასაწყისიდან ახალი უნარ-ჩვევების მოძიებისათვის; – იმისათვის, რათა მან დამდეგი, ახალი ორიათასწლეულის ვადაში გაიზაროს, აითვისოს და დაამკვიდროს თავის ქვეყანაში შესაბამისი საზოგადოებრივი ეკონომიკური ფორმაცია – შექმნას ფსიქოლოგიურ-ორგანიზაციული საფუძვლები, თავის სამშობლოში და შესაბამისად, დედამიწაზე.

დამდეგი ორიათასწლეული, რომელიც გათვლილია დედამიწაზე ადამიანის საზოგადოებრივი აზროვნების (თვითშეგნება) დონის უკვე მე-6 საფეხურზე ამაღლებაზე, წარმოაჩენს თავად ადამიანის აზროვნების, ე.ი. საზოგადოებრივი მეცნიერების აქცენტის, არამატერიალისტურ ფასეულობებზე გადატანის – მოსახლეობაში ახალი, ასტრო-ფიზიკური ცოდნის შეძენა-დაუფლების მეცნიერულ მიმართულებებს.

2) ქვეყანა-ოთხყარო ანუ ეროვნული მამული – კონკრეტული ერის მიერ საცხოვრებლად დამკვიდრებული ადგილი; – ფიზიკურ-გეოგრაფიულად შემოსაზღვრული, კონკრეტული ტერიტორიული ერთეული დედამიწაზე.

მამული, როგორც ერთ-ერთი ძირითადი, ბუნებრივი რესურსების ჯგუფი, რომელიც მე-19 საუკუნეში დიდმა მართლმადიდებელმა მოაზროვნემ და ჩვენი ერის სულიერმა წინამძღოლმა ილია ჭავჭავაძემ აღმოაჩინა, 21-ე საუკუნის დასაწყისში ახალმა სიტყვამ, სოციალური კანონზომიერების „ლაზარეს“ ახსნის კვალობაზე დაადასტურა. მეტიც, ახალმა სიტყვამ ახსნა აუცილებლობა იმისი, რომ სამყარო ან უკვე უნდა გავიცნობიეროთ ერთიანი რესურსების – ოთხყაროს – შემადგენლობაში და, ამასთან, – რომ მამული, ცნება-სამშობლოს ამსახველი სიტყვაა, მაგრამ, – რომ იგი დაზუსტებას მოითხოვს:

დაუშვათ, რომ მამით ქართველი ჩვილი, რომლის დედა უკრაინელია, დაიბადა უკრაინაში; ასეთ შემთხვევაში, ცხადია, ამ ახალშობილის სამშობლო საქართველოცაა და უკრაინაც. მაგრამ თუ კი დიდმა ილიამ ხსენებულ სამყარო-რესურსებს შორის მოიხსენია მამული (არა სამშობლო) მამასადამე, მოაზროვნე ქართველმა მამულიშვილმა ამ სიტყვაში მამაკაცის კონკრეტული სოციალური ფუნქციური დატვირთვა დააფი-

ქსირა (აღმოაჩინა) და, შესაბამისად, მიანიშნა ქვეყნის თვითგანვითარებისათვის გარდაუვალი ერთადერთი გზა, – რომ ეს გზა აღნიშნული რესურს-სამულის (მამული, ენა, სარწმუნოება) სისტემური ათვისება-დაცვა და განვითარებაა.

ცხადია, სიტყვა მამული მიანიშნებს მამის (ძლიერი სქესი, მამაკაცი) სოციალურ დატვირთვაზე; აქ უნდა ვიგულისხმოთ, უპირველესად, ქორწინების (შთამომავლის, ოჯახის გაჩენა) საქმიანობის ორგანიზაცია. უფრო კონკრეტულად: იგი მიანიშნებს იმაზე, რომ ქვეყანაში ყოველი ადამიანის შთამომავლობა მამისეული გვარით, ე.ი. ამ კონკრეტული საზოგადოების (გვარი) შემადგენლობაში, უნდა აღირიცხებოდეს; – რომ იგი ამ საზოგადოებაში, უფრო ზუსტად, მამისეულ ოჯახში, მისი გვარისა და ტომის საზოგადოებრივ ერთიანობებში უნდა გაიზარდოს და აღიზარდოს; – რომ, სწორედ აქედან გამომდინარე ძალუძს შვილს გახდეს თავისი მამულისეული ეროვნული სულის მემკვიდრე-გამახანგრძლივებელი პიროვნება.

ეროვნული გენის, ე.ი. სისხლით ნათესაობის, განვითარების პრინციპი (ქართული ტრადიცია, ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური სარწმუნოება), ცხადია, ზღუდავს შერეულ ქორწინებას; მაგრამ იგი განამტკიცებს ოჯახური ჰარმონიისა და შესაბამისად საზოგადოებრივი სიმშვიდის დაცვის თვალსაზრისით, პასუხისმგებლობას ვაჟისა თუ მამაკაცის, ასევე, ქალიშვილისა თუ ქალბატონების მხრიდან; დღეისათვის, როცა სახელმწიფო კი არ აზღვევს ასეთ ჰარმონიას, არამედ, წაახალისებს უპასუხისმგებლობას მასზე, ბუნებრივია, უკვე გამოკვეთილია ქვეყანაში ეროვნული გენისა და მამულის დაცვის, ე.ი. სოციალური ბუნების დაცვის, უფრო ზუსტად, ოჯახური ჰარმონიის დაცვის სახელმწიფოებრივი რეგულირების აუცილებლობა; ამგვარი რეგულირება როგორც ჩანს, ან, უკვე ჩაანაცვლებს პატრიარქატისა თუ პატრიოტიზმის მოტივირების საქმეში. ქვეყანაში ოდითგან უკვე, დამკვიდრებულ რელიგიურ წესს; – უკვე სახელმწიფო უზრუნველყოფს ქვეყანა-სამშობლოში ოჯახური სიყვარულის სიცოცხლის ბოლომდე შენარჩუნების, ასევე, გვარისეული თუ ტომისეული საზოგადოებრივი ერთსულოვნების სახელმწიფოებრივი ორგანიზაცია-მართვის საქმიანობაში, ძირითადად, მამაკაცური საზოგადოებრივი პასუხისმგებლობის დაკანონება-დაცვას.

დღევანდელ საქართველოში რეალურად არა, მაგრამ, სახელმწიფოებრივი პოზიციებიდან, პრაქტიკულად სრულიად იგნორირებულია

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

ეროვნული გენის, ე.ი. ეროვნული ერთსულოვნების წარმოება-კვლავწარმოებისა და გენის მემკვიდრეობითობის, ასევე, ამ საქმეში მამაკაცის წამყვანი როლის მუდმივად შენარჩუნების სოციალური მოთხოვნა. იგნორირებულია იგი, სწორედ რელიგიურ აღმსარებლობაზე ადამიანის თავისუფლების სახელმწიფოებრივად აღიარების კვალობაზე. პოლიტიკურ ეკონომიკურ პრაქტიკაში ადამიანის სოციალური ბუნების დაცვის იგნორირება, რაც გლობალიზაციას ახლავს, – არის ის ძირითადი მიზეზი, რომელიც იწვევს რა ეროვნული ოჯახის (გენი) მოშლას, საბოლოო შედეგით, ერისა და კაცობრიობის თვითგანადგურებისა და დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური დისბალანსის მიზეზია. სწორედ ეს გარემოება მიანიშნებს ჩვენს ქვეყანაში დღეს მოქმედი სახელმწიფოებრივი სისტემის შეცვლის აუცილებლობაზე; იგი ააშკარავებს იმას, რომ ქვეყნის ოთხყარო-რესურსთა სისტემური ათვისება-გამოყენება-დაცვა-განვითარების თანმიმდევრულობა და ორიენტაციონალიზებული უწყვეტობა, (ამგვარი სოციალური მოთხოვნა), რომელმაც ამ ხნის მანძილზე ადამიანის მემკვიდრეობითობა უნდა დაიცვას და, რომელიც რეალიზებადია მხოლოდ ერთ კონკრეტულ ქვეყანაში, ქვეყანა – სახელმწიფოს საქმიანობა; იგი, როგორც საბოლოო ჯამში, დედამიწისეული სოციალურ-ეკონომიკური ბუნების სტაბილურად დაცვის საქმიანობა. მთლიანი დედამიწის ეკოლოგიური წონასწორობის მუდმივობაში ვლინდება; ამასთან, თუ კი ქვეყანაში ოთხყაროს მთლიანობის დაცვა განსაზღვრავს მის სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის საკითხს, ოთხყაროს ელემენტების ურთიერთან მიმართებაში განვითარების მდგომარეობა განსაზღვრავს აქცენტებს ამ ქვეყნის თვითგანვითარებაში.

3) ადგილობრივი მკვიდრი ერის მშობლიური ენა – საშუალება თავისუფალი აზროვნებისათვის, მეტყველებისა და ქვეყნის შიდა პოლიტიკურ-ეკონომიკური თუ ყოფითი ურთიერთობებისათვის.

მშობლიური ენის, როგორც ეროვნული მნიშვნელობის ბუნებრივი რესურსის, განვითარება და სამარადჟამოდ შენარჩუნების საქმიანობა, მოიცავს ქვეყნის მოსახლეობის თაობებისათვის ამ ენის კანონების სავალდებულო, სახელმწიფოებრივად ორგანიზებულ სწავლებას სისტემურად, თანმიმდევრულად და უწყვეტად; იგი მოიცავს ამ ენის ბაზაზე სწავლების, განათლების, მეცნიერებისა თუ სანარმოო საქმიანობების სახელმწიფოებრივ ორგანიზებას; – მეცნიერებისა და ტექნიკა-ტექნოლოგიების განვითარების შესაბამისად ენის ლექსიკის შევსება-გამდიდ-

რებას. ეროვნული ენის სამარადუამოდ შენარჩუნების მისია მოიცავს ასევე ქვეყანაში სხვა, არამშობლიური, ენების სწავლების მიზანმიმართულ (მთარგმნელობა, ინფორმირება, დიპლომატია და ა.შ.) ორგანიზაციას.

ქრისტიანულ-მართმადიდებლური რელიგიის ისტორია (მღვდელი ზოსიმი) ოდითგანვე მოწმობს იმას, რომ ქართული ეროვნული ენა ლაზარეა და, – რომ ეს ენა თავისთავში მოიცავს დიდ საიდუმლოებებს. მამა ზოსიმეს ამ მოკვლევას ამოწმებს იმავე რელიგიის უახლესი ისტორიაც (ქრისტე-სიტყვა); მეტიც, ქრისტე-სიტყვა ქმნის ახალ მეცნიერულ ინფორმაციულ წყაროს: ქართული ენის ასომთავრული თუ მხედრული ასონიშნებით კოდირების წესით, ამ ენის კანონებზე დაყრდნობით, ქრისტე-სიტყვაში ახსნილია და თვალსაჩინო და აღქმადი ხდება პროცესი-კანონი რომელიც ასახავს ადამიანისათვის ხილულ თუ უხილავ, სივრცეში უზენაესი ოთხყაროს (დრო, დედამინა, მზე, ვარსკვლავები) ერთიანობის ქმნადობის უსასრულობას¹. სწორედ ამგვარი პროცესი-კანონის სახით ახსნილი და უზენაესი კანონი „ლაზარე“ ააშკარავებს, ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური რელიგიური მოძღვრების თანმიმდევრულ და უდავოდ განუზომელ ღვაწლს, დედამინაზე ადამიანების თვითშეგნებაში კეთილი გონის განვითარება-დამკვიდრების თვალსაზრისით; ეს პროცესი-კანონი, რომელიც, თავის მხრივ, სამყაროს ერთიანობისა და მუდმივობის კანონის გაშიფვრაა, ამხელს იმ საიდუმლოს, რომელზედაც მიაწინებდა მამა-ზოსიმი; ანუ, მიაწინებდა ეს რელიგიური მოძღვრება, თურმე, იმაზე, რომ: ა) ასტრო-ფიზიკურ ბუნებაში უზენაესი კანონი – „ლაზარე“ განსაზღვრავს დედამინის სოციალურ-ეკონომიკური განვითარების კანონზომიერებას-„ლაზარე“ (ანუ, რელიგია ადამიანს მიაწინებდა, რომ მამა-ღმერთი ძე-ღმერთის (სიტყვა) მშობელია; ბ) ამ უზენაესი კანონის განსაზღვრულობით, ქართული ენა (ლაზარე) არის საერთო-საკაცობრიო მნიშვნელობა-დანიშნულების მქონე ეროვნული ენა – დედაენა; გ) კაცობრიობის თვითშემოქმედების თვალსაზრისით გარდაუვალია თავად ერების, ე.ი. ეროვნულ ცნობიერებათა და, მაშასადამე ეროვნული ენების კანონების, დაცვა-განვითარების სახელმწიფოებრივი ორგანიზაცია-მართვა; დ) ლაზარეს, როგორც საერთო-საკაცობრიო მნიშვნელობა-დანიშნულების მატარებელი ენის, ანუ. როგორც დედა-ენის შემეცნება-გაცნობიერება, მისი როგორც ათასწლეულების მანძილზე დამარხულის (დამცხრობელი,

¹ სქემა იხილეთ ჩვენს სტატიაში ჟ. ეკონომიკა. № 2010 წ.

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

უგულვებელყოფილი, მკვდარი), აღდგენა, გამომზეურება ერთაშორის და დანიშნულებისამებრ გამოყენება არის ქართველი ერის მისია – მისი საარსებო დანიშნულება; ე) ამ დანიშნულების გათავისების პროცესი დამდეგი ორიათასწლეულების მიჯნაზე უნდა დაფიქსირდეს (დაიწყოს).

4) სარწმუნოება – ადამიანის აზროვნებისა და, ზოგადად, ეროვნული ცნობიერების განვითარების ორიენტირი (გზა, საშუალება); იგი ქმნის ყოველი კონკრეტული პიროვნებისათვის ორიენტირებს გარემომცველ ოთხყაროში (დრო, ადამიანური, სოციალური, გეოგრაფიული გარემო) თვითშემეცნების, ერთდროულად, – ამ ოთხყაროსი და უზენაესი ოთხყაროს (დრო, დედამიწა, მზე, ვარსკვლავეთი) შემეცნება-გათავისებისათვის. – ქმნის ამ ნიადაგზე ახალ შესაძლებლობებს, – თავად ამ პიროვნებაში თვითშემეცნება-თვითრეალიზებისათვის.

კაცობრიობის ისტორია იცნობს დღემდე არსებულ, ხუთ საზოგადოებრივ ეკონომიკურ ფორმაციას (პირველყოფილი თემური, გვაროვნული, ბატონ-ყმური, ფეოდალური, მატერიალისტური); ამ ეტაპზე კი, ქრისტე-სიტყვიდან გამორკვეულია ასევე რომ კაცობრიობამ აზროვნების საზოგადოებრივი განვითარების ხუთი საფეხური უკვე გამოიარა; ანუ, ამ ფაქტების სახით, მინიშნებულია იმაზე. რომ ახლა საქართველოში საზოგადოებრივი მეცნიერული აზროვნების მე-6 ეტაპობრივ საფეხურზე წარმართვის სახელმწიფოებრივი ამოცანა დგას, – რომ სწორედ, ამგვარი ახალი სახელმწიფოებრივი ამოცანის გაცნობიერების დროა და, – რომ, მაშასადამე იგი, ამ დროის თაობებმა – ქართველებმა უნდა შევიცნოთ.

აღნიშნული ამოცანის გათავისებისათვის მთავარი ინფორმაციაა ის, რომ ახალ სიტყვაში, ახსნილია რა ასტრო-ფიზიკურ სივრცეში სხეულებისა და მათი სისტემების ურთიერთგანონასწორებული რიტმული მოძრაობის უწყვეტობა [ერთის მხრივ, ზოდიაქოს 12 თანავარსკვლავედების ენერგიების (რომელიც 2000 წლიანი პერიოდულობით ცვალებადია) და, მეორეს მხრივ, სოციალური ენერგიების (დადებითი, უარყოფითი) ურთიერთმოზიდულობის ადამიანის ფსიქიკაზე ზემოქმედების უწყვეტობა], მხილებულია (გამიფრულია) დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური განვითარების საზოგადოებრივი კანონი; მხილებულია ის, რომ ადამიანის (ზოგად, სოციალური გონის) საზოგადოებრივი განვითარების პროცესის უწყვეტობა და ამ გზით, ამ პროცესის ორიათასწლიანი პერიოდულობით განახლება გარდაუვალი პირობაა დედამიწის თვით-მყოფადობის მუდმივად შენარჩუნებისათვის.

უფრო კონკრეტულად: 1995 წლის 9 იანვრის 14⁰⁰ საათიდან, როცა უზენაესი კანონის – „ლაზარეს“ შესაბამისად, მერწყულის თანავარსკვლავედის გარემოცვაში დედამიწის (მზის სისტემა) შესვლა საქართველოს ტერიტორიაზე დაფიქსირდა, ამ ჩვენი ტერიტორიის გასწვრივ უკვე შექმნილია, ცხადია, მერწყულთან დედამიწის მიზიდულობის ძალის შესაბამისი ატმოსფერული გარემო-სისტემა. ეს უკანასკნელი ჩვენს ტერიტორიაზე, ადამიანების ფსიქიკაზე, ე.ი. მათს აზროვნებაზე, დადებითი მიმართულებით (ტენდენციებით) ზემოქმედებს. ე.ი. ეს ახალი ატმოსფერული გარემო-სისტემა განაპირობებს ჩვენი ადამიანის სხეულში სულის (სიყვარელი) შეგრძნება-მატერიალიზაციას – კეთილგონივრული მოთხოვნილებების მოზღვავენას (ეშმაკის ძლევას); ზოგადად თუ ვიტყვით, ეს გარემო-სისტემა განაპირობებს ადგილობრივი ადამიანების მხრიდან ეროვნულ-დემოკრატიული უფლებების მოპოვებისათვის აზროვნებისა და ბრძოლის აუცილებლობას; – ქმნის იმ (დადებით) სოციალურ ენერგიას, რომლის ძალაც საბოლოო ჯამში სძლევს, ამარცხებს ანტისასიცოცხლო ძალებს (იხ. ნახაზი 2). ამასთან, მერწყულის ზეგავლენის საქართველოს ტერიტორიიდან ჩრდილოეთის მიმართულებით თანმიმდევრულად გავრცელების კვალობაზე დადებითი სოციალური ენერგიის ძალის სულ უფრო მატებასთან ერთად, დედამიწაზე იმატებს რა დადებითი ატმოსფერული ზეგავლენა, იმატებს და თანმიმდევრულად მკვიდრდება ახალი სიტყვის ძალა ჩვენს ადამიანებში; ქვეყანაში თანდათანობით გაადვილდება და საბოლოოდ შეიქმნება პირობები სახელმწიფოებრიობის ეროვნულ-დემოკრატიულ თეორიაზე აგებისათვის. საქართველო საამისოდ, სოციალური კანონზომიერებიდან გამომდინარე ძალმოსილი ქვეყანაა. თუმცა, უდავოა, რომ ამ საქმეში დაგვიანების ყოველი დღე ერის სიკვდილის მომტანია – ეროვნული ცნობიერების (პროცესი-კანონი!) განწყვეტის გამომწვევია. დრო დიქტატორია – გადამწყვეტი ძალაა.

საქართველო ძალმოსილია თვითმყოფადობისათვის იმიტომ, რომ 1) იგი თავისი ფიზიკურ-გეოგრაფიული საზღვრებში მოქცეული ტერიტორიით, წარმოადგენს ერთიანი ეთნიკური წარმომავლობის ტომთა ისტორიული დასახელებისა და სასიცოცხლოდ აუცილებელი ბუნებრივი პირობების ერთობლიობას – ოთხყაროს; 2) დედამიწაზე სიცოცხლის სამარადუბადოდ შენარჩუნებისათვის გეო-ფიზიკურად შემოსაზღვრული ეს ტერიტორია, რომ უნდა იყოს დაცული ადგილობრივი მკვიდრი, ურთიერთთან მონათესავე (ქართველური) ტომების ერთობლივი ძალებით,

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

ოდიტგან არის ცნობილი ამ ტომების თანაცხოვრებისა და თვითმყოფადობისათვის ერთობლივი ბრძოლების ისტორიითა და მათში დედაენის შენარჩუნების მდგომარეობით. ამასთან, რაც უაღრესად მნიშვნელოვანია, 3) ამ ტომების ერთსულოვნება, როგორც პოტენციალური მოცემულობა, რომ უნდა იყოს გათვალისწინებული საქართველოს (ქვეყანა-ოთხყაროს) სამარადჟამოდ შენარჩუნების საქმეში, **ასახულია (მინიშნებულია)** თავად ქრისტე-სიტყვაში (იხ. ნახაზები: 1, 2, 3.)¹.

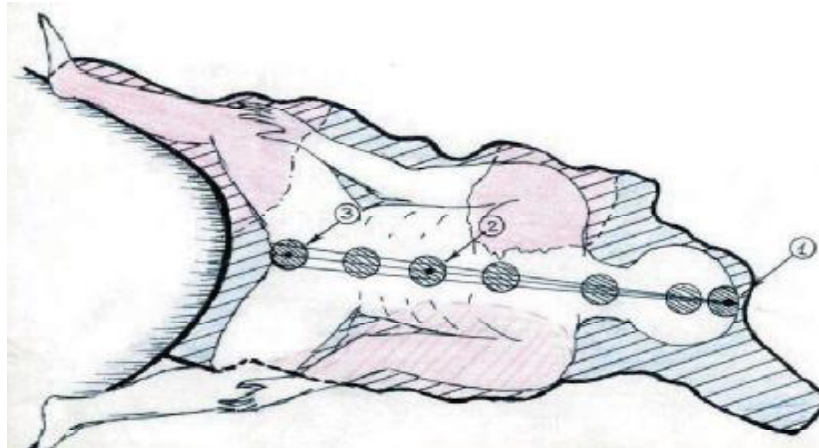
ნახაზი 1-ში წარმოჩინებულია ადამიანი: 1. როგორც სულიერ-მატერიალური არსი, რომელიც დედამიწის კონკრეტულ ტერიტორიაზე – ქვეყანაში ატმოსფერული წარმომავლობის შეგრძნებების ნიადაგზე ვითარდება; 2. ნაჩვენებია ამ **შეგრძნებების** აღქმისა და გათავისების ცენტრების განაწილება და თანმიმდევრულობა ადამიანის ორგანიზმში და, შესაბამისად, ქვეყანაში; 3. წარმოჩინებულია ადამიანი, როგორც შემოქმედი ადამიანური ერთსულოვნებისა ანუ – როგორც შემოქმედი სუბიექტისა, რომელიც, თავისთავად, სოციალურ-ეკონომიკური თვითგანვითარების ობიექტის – ქვეყნის – შემოქმედი.

ნახაზი 2. ასახავს უზენაესი კანონის – „ლაზარე“ შესაბამისად ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური რელიგიური მოძღვრების განახლებისა და, იმავდროულად, საქართველოს, როგორც ახალი ქრისტიანულ-მართლმადიდებელი ეკლესიის (ახალი იერუსლამი) შემოქმედების წინააღმდეგობრივ პროცესს. ამ პროცესში (ნახ. 2) გამოხატულია: 1) ახალი სიტყვის, ასე დავარქვათ, „ციური“ წარმომავლობა; 2) ერის მიერ ქრისტე-სიტყვის (კრავი) მიღებისათვის, ე.ი. ადამიანის ახლებურად აზროვნების პირობების, შემოქმედებისათვის, დადებითი (ეროვნული ფრთა და მღვდელმსახურთა ერთი ნაწილი) და უარყოფითი (ანტიეროვნული ფრთა, მღვდელმთავრებთან ერთად) ძალები და მათი ურთიერთის საპირისპირო მოძრაობები; 3) მღვდელმთავრების უფლება-მოვალეობისა და, ზოგადად ადამიანის საზოგადოებრივი უფლება-მოვალეობის ბალანსირების ორგანიზების, ე.ი. ეროვნულ-დემოკრატიული პრინციპის (თეორია) ქვეყანაში გატარების, გარდაუვალობა.

ნახაზი 3-ში ასახულია: 1. საქართველოს ისტორიული ტერიტორია და მასზე დამკვიდრებული ქართველური ტომების ერთიანი თვითგანვითარების სულიერი პოტენციალი; 2. საქართველოს ისტორიული 12

¹ ნახაზები გადმოღებულია ქრისტე-სიტყვიდან, იხ. გაზ. „მეტი სინათლე“ 2003 წელი, № 60-61. ასევე, გაზეთი „მძლეველი“ №49-50, გვ.11, 2003 წ. (ნახაზების სახელები შერჩეულია ჩვენს მიერ).

ადამიანის სხეულში და, შესაბამისად, საქართველოს ტერიტორიაზე
სულიერი ენერგიის ძალთა კონცენტრაციის ცენტრები

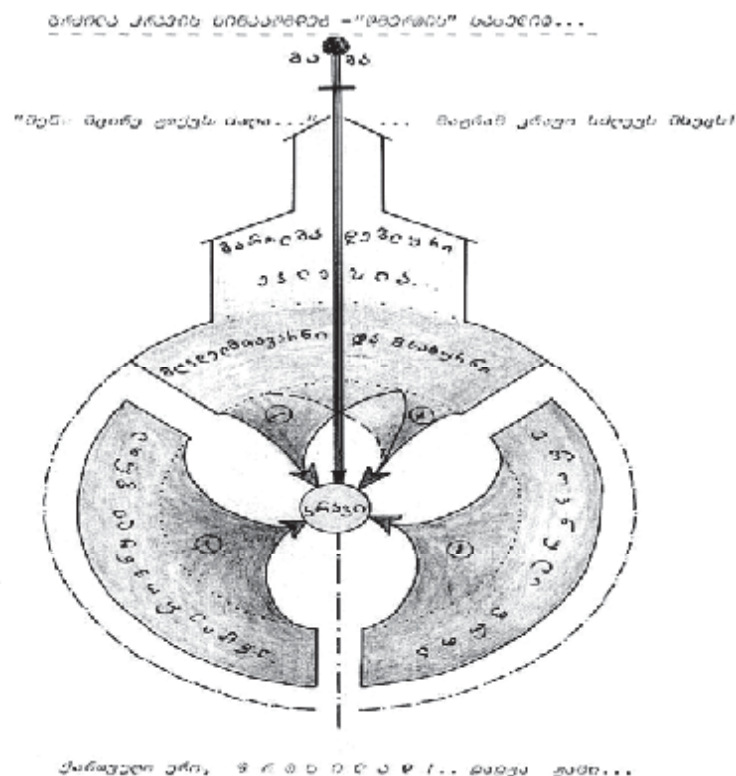

რეგიონიდან, თითოეულის ფუნქციური (ორგანული, ორგანიზაციული) დანიშნულება ქვეყნის მოსახლეობის ერთსულოვნების შემოქმედებაში; 3. ადამიანში, შესაბამისად ქვეყანაში ეროვნული (დადებითი სოციალური ენერგია) ძალების კმნადობის შვიდი ძირითადი ცენტრი და მათი წარმოქმნა-განვითარების თანმიმდევრულობა დროში.

ზემოთ მოტანილი სამივე ნახაზი არის მინიშნება თანამედროვე ქართველისათვის, უტყუარი, აშკარად არსებული სულიერ-მატერიალური ბაზის გააზრება-გათავისებებისათვის; – მინიშნებაა იმაზე, რომ ახალი ორიათასწლიანი ვადით უნდა გახანგრძლივდეს საქართველოს თვითგანვითარება-თვითმყოფადობა, – დაიწყოს ქართული, ეროვნულ-დემოკრატიული სახელმწიფოებრივი აღმშენებლობის თეორიული და პრაქტიკული საქმიანობა.

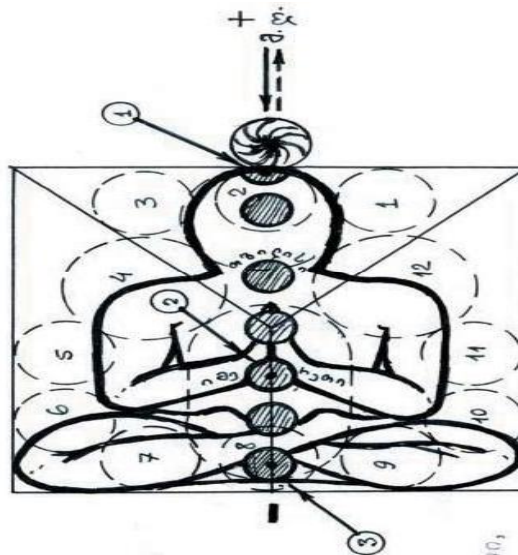
ანუ, დასკვნა ასეთია: ასტრო-ფიზიკურ სივრცეში დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკურად ბალანსირებული თვითგანვითარების უწყვეტი პროცესი იწყება ადამიანის (ერი, კაცობრიობა) თვითშემეცნება-თვითრეალიზაციის საქმიანობით. უკანასკნელი, თავისთავად, ოთხყაროს (დრო, მამული, ენა, სარწმუნოება) შემოქმედების პროცესია; ანუ: დედამიწის ამგვარი თვითგანვითარება არის ეროვნულ-დემოკრატიულ

საქართველოში ახალი იერუსალიმის შემოქმედების სოციალური განსაზღვრულობა უზენაესი კანონის „ლაზარე“ მიხედვით

პოლიტიკურ-ეკონომიკურ იდეოლოგიაზე აგებული საქმიანობა, რომელსაც საკაცობრიო დანიშნულება აქვს და, რომელიც ხელეწიფება მხოლოდ ერს. ერი, ზემოხსენებული ნაზარდი ჯამის წესით, ინარჩუნებს რა სოციალურ ბუნებას (მოაზროვნე-მოსიყვარულე არსი), ერთდროულად განახორციელებს ადამიანის სულში და სისხლში (გენი), სიყვარულის (კეთილი სული) წარმოება-განვითარების უწყვეტ საქმიანობას. ამითივე, ე.ი. ეროვნულ-დემოკრატიული იდეოლოგიის უწყვეტად დაცვის ბაზაზე, ერი (ერები), განახორციელებს რა დედამიწის სოციალურ-

ქართული სახელმწიფოებრივი სისტემის განახლების
სულიერ-მატერიალური ბაზის 12 რეგიონით განსაზღვრულობა უზენაესი
კანონის – „ლაზარე“ – მიხედვით

ეკონომიკურად ბალანსირებული თვითგანვითარების უწყვეტ საქმიანობას, უზრუნველყოფს ორიათასწლიანი პერიოდულობით ცვალებად ასტრო-ფიზიკურ გარემოცვაში, ჩვენი პლანეტის (საქართველოს ტერიტორიიდან დაწყებული და, ჩრდილოეთის მიმართულებით სხვა ქვეყნებშიც), სწორედ, ორიათასწლიანი პერიოდული გადანაცვლების კანონზომიერების დაცვას.

მოკლედ, ეროვნულ-დემოკრატიული პოლიტიკურ-ეკონომიკური თეორია-იდეოლოგია, როგორც სოციალური სამართლიანობის დაცვის ერთადერთი გზა, საქართველოში, მადლობა ღმერთს, ქრისტე-სიტყვაზე დაყრდნობით, მოძიებულია; მაგრამ შეურიგებელია ის რეალობა, რომ ეს სიახლე ჩვენს ქვეყანაში იგნორირებულია.

ისევე, როგორც დანარჩენ მსოფლიოში, საქართველოშიაც ადგილობრივი ხელისუფლების დიდი ძალისხმევით, აქტიურად განხორციელება პოლიტიკურ-ეკონომიკური კურსი – გლობალიზაცია. თუმცა, ისიც

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

ამკარაა, რომ სწორედ ამ კურსის გატარების კვალობაზე გამოიკვეთა მოსახლეობის (ერი, კაცობრიობა) მდიდრებად და ღარიბებად დაყოფა და ამ დანაყოფთა საზოგადოებრივი მოთხოვნილებების პოლარიზება, – გამოკვეთილია ამ პოლარიზებიდან გამომდინარე სოციალური უსამართლობა, რომელიც აისახება დისბალანსით სოციალურ-ეკონომიკური განონასწორებულობის თვალსაზრისით, ქვეყანაში თუ მთლიანად დედამიწაზე; – გამოკვეთილია ამითი გაპირობებული, სასიცოცხლო პირობებთან მიმართებაში სტიქიური საფრთხეების სიხშირე ჩვენს პლანეტაზე.

ზემოაღნიშნულ ვითარებაში საზოგადოებრივი მეცნიერული პოზიციიდან ერის თვითგამორკვევის თვალსაზრისით, მეტად პრობლემურია ის გარემოება, რომ ქვეყნის სახელმწიფო ხელისუფლება და თითქმის მთელი პოლიტიკური სპექტრი, პოლიტ. გაერთიანება „ახალი სიტყვის“ გამოკლებით, თავისი პოზიციური თუ ოპოზიციური განმტობებებით და მ.შ. ცხადია, „ქართული ოცნება“, მონაწილეობენ რა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებში, არა უფლის ძალაზე (?!), არამედ, ფულის ძალაზე დაყრდნობით, თავგამეტებით იცავენ აღნიშნული პოლარიზებისა და დისბალანსის პირობების კვლავაც გახანგრძლივების იდეას.

ამ იდეის დასაცავად, ე.ი. გლობალიზაციის კურსის შესაბამისად, ჩვენი ხელისუფლების ძალისხმევით მომზადებული საარჩევნო გარემო, უკვე ცხადია, რომ პრაქტიკულად ემსახურება ქვეყანაში ურთიერთგამომრიცხავი პოლიტიკურ-ეკონომიკური ინტერესებისა თუ სოციალური უსამართლობის გაღვივების, ე.ი. ერის ერთიანობის მოშლის, მიზანს. საარჩევნო გარემოს ამგვარი მიზანდასახულობა, რაც თვალსაჩინოა არა მხოლოდ საქართველოში, წარმატებით რეალიზდება ფარული კენჭისყრის პრინციპზე აგებული საარჩევნო სისტემაზე დაყრდნობით; აღნიშნული კურსი, რომელიც აგებულია ერების ურთიერთინტეგრაციის (ე.ი. ერების არ არსებობის) და ე.წ. სამოქალაქო საზოგადოების შემოქმედების (ე.ი. ანტისაზოგადოებრივ), იდეოლოგიაზე, ინვესტ ეკონომიკური ურთიერთობების მიზნის აცილება-გამიჯვნას დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური განონასწორებულობის სტაბილურად დაცვის მიზნისაგან, – განაპირობებს ერისა თუ მთელი კაცობრიობის საარსებო მისიის იგნორირებას – შეუსრულებლობას.

ბუნებრივია, ადამიანის სოციალური ბუნების, ე.ი. მისი, როგორც ოთხყაროსეული წარმონაქმნის, უგულებელყოფა, რასაც ადვილად

იტყვს, მოქალაქეობის, პროფესიის, ხელოვნების და სხვა ნიშნების ბაზაზე შექმნილი, ადამიანთა გაერთიანებები (თუნდაც რომ მათ საზოგადოება დავარქვათ!) ვერ იტვირთავენ ადამიანის საზოგადოებრივი განვითარების საქმეს; საზოგადოება პოლიტიკურ-ეკონომიკური კატეგორიაა. იგი არის მოცემულ ქვეყანაში სოციალური ბუნების მატარებელი და დამცველი ადამიანების ერთობა, რომელიც სისხლით ნათესაობაზე ანუ ერგონული გენის (ე.ი. – ეროვნული გონის) წარმოება-კვლავწარმოების მემკვიდრეობითობაზეა აგებული. როგორც სოციალური წარმომავლობის კონკრეტული ერთეული, საზოგადოება იქმნება ოჯახების, გვარების, ტომების სახით; ამ ერთეულების მზარდი ჯამის წესით, იქმნება რა კონკრეტული ერი, ეს უკანასკნელი, თავისთავად, თვითშემოქმედი და, იმავდროულად, ქვეყანა ოთხყაროს შემოქმედი სუბიექტია. ამ შემოქმედებაში ერი ეფუძნება ადამიანის ეროვნულ დემოკრატიული უფლებების სახელმწიფოებრივად დაცვის თეორიას, რომელიც თავისთავად პიროვნების თვითგანვითარების თავისუფლებას გულისხმობს. აქ, პიროვნება თავის საქმიანობაში (ქცევა) თავისუფალია მხოლოდ გამომდინარე მშობლიური ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკურად ბალანსირებული განვითარების უწყვეტობის პოზიციიდან, რომელიც სახელმწიფოს სტრატეგიული, ამასთან საარსებო პოზიციაა (უნდა იყოს).

დღეს ქვეყანაში არსებული სახელმწიფოებრივი სისტემა, ძირითადი დემოკრატიული ფასეულობების სახით, თითქოს, იცავს ე.წ. პროვნების თავისუფლებას; თუმცა ფაქტიურად იცავს იგი ამას გამომდინარე მხოლოდ თავად პიროვნების მიერ დაუფლებული კერძო მატერიალური საკუთრების პრიორიტეტულად დაცვის პოზიციიდან; ამასთან, გლობალიზაციის კვლავობაზე, არის რა ეს სისტემა დედამიწის მთელი მოსახლეობის, არა უმეტესი, 10 პროცენტის (მსოფლიო მონოპოლისტი კაპიტალისტები), პოლიტიკურ-ეკონომიკური ნების დამცველი, არ იცავს მოსახლეობის 90%-ის ამგვარ ნებას, – სოციალურ-სამართლიანობას. – გლობალიზაცია დედამიწაზე დღეს უკვე არის სოციალურ-ეკონომიკური დისბალანსის გამომწვევი მიზეზი და, მაშასადამე, იგი შესაცვლელია უდავოდ.

საარჩევნო გარემო, რომელიც ფარული მეთოდებით ამწვავებს საქართველოში შიდა პოლიტიკურ-ეკონომიკური ინტერესების დაპირისპირებულობას, აშკარას ხდის იმ „ფარული ხელის“ განზრახვასაც (ანტიეროვნული იდეოლოგია), რომელსაც ჰქვია არსებული მსოფლიო

ეკონომიკური თეორიის თანამედროვე პრობლემები

პოლიტიკურ-ეკონომიკური კურსის (გლობალიზაცია) შენარჩუნება და, რომელიც, ქვეყნის სახელმწიფოებრივი ხელისუფლების მიმხრობის წესით, ართმევს არსებობის უფლებას ერებს; ამგვარი განზრახვით ეს ფარული ხელი საბოლოო ანგარიშით, იგნორირებულს ხდის რა საკაცობრიო მისიას, განაპირობებს მის შეუსრულებლობას, ე.ი. – დედამიწის ამოვარდნას ასტრო ფიზიკური სივრციდან.

ზემოაღნიშნული გამოცდა, ცხადია ანტიეროვნული იდეოლოგიის (გლობალიზაცია) ავტორების გამოცდაც არის. ე.ი. ამ ბატონებისაგანაც მოითხოვება პასუხი კითხვაზე: სად მოექცევა თავად ამ ბატონების კუთვნილი, ვთქვათ, მსოფლიო მონოპოლისტური კაპიტალი მაშინ, თუ კი საქართველოში მისი განხორციელების კვალობაზე განადგურდება მთლიანად დედამიწა!?

როგორც ჩანს, დროის ამ ეტაპზე ქართველებისათვის არსებობს აღნიშნული გამოცდის დაძლევის ერთადერთი გზაა უფალი ქრისტეს მიმართ რწმენა, რომლის ჭეშმარიტება დადასტურებულია საქართველოში 1700-წლიანი სახელმწიფოებრივი გადმოცდილებით (ტრადიცია) და, ამასთან დამოწმებულია მისი ჭეშმარიტება საქართველოშივე, ქრისტე-სიტყვის ბაზაზე აღმოჩენილი უზენაესი კანონის – „ლაზარე“-ს აღმოჩენით.

ქრისტე-სიტყვის მაღლით, ამკარავდება რა გლობალიზაციის კურსის ანტი-საკაცობრიო ხასიათი – ამკარაა თავად ამ პოლიტიკურ-ეკონომიკური იდეოლოგიის მარცხი; შესაბამისად, უდავოა ისიც, რომ ეს კურსი ეროვნულ-დემოკრატიული იდეოლოგიით უნდა შეიცვალოს, – საქართველოში სახელმწიფოებრივი სისტემა სოციალური კანონზომიერების – „ლაზარე“ შესაბამისი უნდა გახდეს.

აღნიშნული ცვლილებები კი, როგორც ეს ყოველივე ზემონათქვამიდანაც და, ზოგადად, უ. ეკონომიკაში ჩვენი პუბლიკაციებიდან იკითხება, შესაძლებელია ძალიან მოკლედ, წარმოვიდგინოთ შემდეგნაირად:

1) სახელმწიფოებრივობის (ეროვნული სახელმწიფოს) მიზანი – ადამიანში ეროვნული სულის (გენი – უნარ-ჩვევები) წარმოება-კვლავწარმოების, ზოგადად, ქვეყანაში ეროვნული ერთსულოვნების შემოქმედების მშვიდობიანი, პოლიტიკურ-ეკონომიკური ორგანიზაციამართვა, – ამგვარი შემოქმედებითობის, ე.ი. ქვეყანა-ოთხყაროს, (იგივე, ქვეყნის ფიზიკურ-გეოგრაფიული საზღვრების) აღდგენა და მუდმივად შენარჩუნება;

2) სახელმწიფოებრივი სისტემის აღმშენებლობის გზა (საქმიანო-

ბა) – ქვეყანაში ფიზიკურად არსებული, ბუნებრივი რესურს-ჯგუფების (ოთხყარო) სისტემური ათვისება-გამოყენება-დაცვა-განვითარება და, ამ ბაზაზე, ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკურად ბალანსირებული თვით-განვითარების მშვიდობიანი, პოლიტიკურ-ეკონომიკური **ორგანიზაცია-მართვის თანმიმდევრულობა და უწყვეტობა**;

3) **სახელმწიფო სისტემის შემოქმედი სუბიექტები** – ერის საზოგადოებრივი სტრუქტურული ერთეულები: ადამიანი, ოჯახი, გვარი, ტომი, – ქვეყნის შიდა პოლიტიკურ-ეკონომიკური სტრუქტურის შემოქმედების ადგილობრივი (საბაზო) ადამიანური რესურსები;

4) **საქართველოს ეროვნული პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის სოციალურ-ეკონომიკური სტრუქტურული ერთეულები** – საქართველოს ისტორიული 12 რეგიონი (კახეთი, ქართლი, იმერეთი და ა.შ.); – თვითგანვითარებადი შიდასახელმწიფოებრივი ეკონომიკური ობიექტები, რომელთაც აქვთ პოტენციალი ქართული ეროვნული გონისა და სულის (ეროვნული ერთსულოვნება), შემოქმედებისათვის და რომელთა მაცხოვრებლების პოლიტიკური ნება ამ პოტენციალის სამარადჟამოდ შენარჩუნების თვალსაზრისით, იურიდიულად იქნება გამოხატული;

5) **საქართველოს საზოგადოებრივი ეკონომიკური ფორმაციის მეცვლის იურიდიული საფუძველი** – ქვეყნის ისტორიულ ტერიტორიაზე ეროვნულ-დემოკრატიულ იდეოლოგიაზე სახელმწიფოებრივი სისტემის აგების საკითხზე ზრდასრული მოსახლეობის უმეტესი ნაწილის (არა უმცირესი, ამ მოსახლეობის 50%+1 კაცი) მხრიდან ინდივიდუალური ხელმოწერებით, ღიად (არა ფარულად) დადასტურებული ნება-შეთანხმება და, ამგვარი შეთანხმებიდან გამომდინარე, თანამედროვე მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკურ სისტემაში ეროვნულ-დემოკრატიული უფლების – საქართველოს ნეიტრალიტეტი განსაკუთრებული სტატუსით – მოძიება;

6) **განახლებული სახელმწიფოებრივი საზოგადოებრივ-ეკონომიკური სისტემის (ფორმაცია) რეალიზების პასუხისმგებელი იურიდიული პირი** – საქართველოს სახელმწიფოებრივი (საკანონმდებლო, აღმასრულებელი, სასამართლო) ხელისუფლება, არჩეული არა ფარული (ღია) კენჭისყრის წესით, სათანადო კომპიუტერული ტექნოლოგიების გამოყენებითა და დროის საჭირო რეგლამენტაციის დაცვის პირობით.*

* იბეჭდება ავტორის დაუინებელი მოთხოვნით, სტილის დაცვით.